

A n t o l o g i a

Toimittanut Helmi ry:n Antologiatyöryhmä 2003

Taitto: Juha Porkola

Puhtaaksikirjoitus: Linda Salvia

Kansi: Laura & Jouni Tainio

Kannen paino: Valopaino Oy

Sisällysluettelo

<i>Sielunhelmiä 20 vuotta!</i>	5
<i>Täyskierrros</i>	6
<i>Oikeudenmukaisuus</i>	6
<i>Runollinen selitys skitsofreniasta</i>	7
<i>Pitäisikö?</i>	7
<i>Pian</i>	8
<i>Kuka minä olen ja mikä?</i>	8
<i>Miksi</i>	9
<i>Miehiä, poikia</i>	9
<i>Hapan hellyys</i>	10
<i>Keltainen</i>	10
<i>Epilogi</i>	10
<i>Löytötunto</i>	11
<i>Motto</i>	11
<i>Ikävä</i>	11
<i>Epigraphe</i>	12
<i>Minä</i>	12
<i>Olipa kerran</i>	13
<i>Tiistai</i>	13
<i>Kymmenen mietettä</i>	15
<i>Iakttagelse</i>	15
<i>Tule</i>	16
<i>Miten</i>	16
<i>Pilvien</i>	17
<i>Onni</i>	18
<i>Mustan</i>	18
<i>Alku</i>	18
<i>Viidakkotohtori</i>	18
<i>Sydämeni sisällä on kivi</i>	19
<i>Ovessa</i>	19
<i>Mies kuin karhu</i>	20
<i>Ahven heittää renkaan vedenkalvoon</i>	20
<i>Taigan kasvatti</i>	20
<i>Elintila</i>	21
<i>Eräänä</i>	22
<i>Höst och vinter</i>	22
<i>Järki</i>	22
<i>Kaipuu</i>	23
<i>Kohotan</i>	23
<i>Nukke</i>	24
<i>Kuu</i>	24

<i>Linnut kaartelivat korkealla ilmassa</i>	25
<i>Pehmeän</i>	25
<i>Olen</i>	26
<i>Rohkeus</i>	26
<i>Hartikaisen muistolle</i>	27
<i>Elämän "sietämätön" kepeys tai raskaus</i>	28
<i>Lumipallossa</i>	29
<i>Kipupotilaan iltarukous nro 2</i>	30
<i>Älä</i>	30
<i>Tässä</i>	31
<i>Terapeutille</i>	32
<i>Ero</i>	32
<i>Toivon</i>	33
<i>Koiran murheet</i>	33
<i>Rakkaus</i>	34
<i>Yön</i>	35
<i>Lokakuu</i>	35
<i>Sade</i>	35
<i>Runo I</i>	36
<i>Runo II</i>	37
<i>Kuulla</i>	37
<i>Kesäpäivä</i>	38
<i>Ystävyys</i>	38
<i>Mutkat</i>	39
<i>Uusia</i>	40
<i>Kotini</i>	40
<i>Minun</i>	41
<i>Onni</i>	42
<i>Elämä on</i>	42
<i>Ilo</i>	42
<i>Ajan</i>	43
<i>Kesä</i>	44
<i>Tapetti</i>	44
<i>Tätä</i>	44
<i>Värikyniä</i>	45
<i>Unikammo</i>	45
<i>Ostosmatkoilla kotiportilta aina Hakaniemen torille asti</i>	46
<i>Raha ratkaisee</i>	50

*Kauan haaveiltu Antologia
vuosimallia 2003
Helmin Juhlavuonna*

Sielunhelmiä 20 vuotta!

Antologiaan on poimittu runsaasta verbaalitaiteesta runoja ja muutama novelli. Sielunhelmet ovat olleet taiteellisestikin arvokkaita, mutta myös varsin terapeuttisia irtiottoja. Kaikki varhaisina vuosina kirjoitetut eivät ole kestäneet ajan hammasta ja täten nykyruno, siis helmiläisten, on painottunut. Mutta sielunhelmet puhuvat varmaan puolestaan, joten ei kun nauttimaan kirjallisesta maustekakukusta!

Edelleenkin elävien sielunhelmien puolesta, eespäin mars!

Historiikki- ja antologiatyöryhmän jäsen

Satu Ranne

Täyskierros

Olen palannut siihen, mistä lähdin
Ajatukseni palautuvat paikoilleen
kuin ei olisi koskaan ollutkaan
sekavuutta, skitsofreniaa
Meni rikki, katkesi kaunis kaarisilta
Nyt rakennan sen uudestaan,
olen onnellinen, olen köyhä
Napoleonista Napoleoniin,
keisarista tasavallan kautta keisariin

Kaikki on niin hellää ja hyvää

Oikeudenmukaisuus

Olipa kerran pieni
päivänsäde,
joka paistoi kaikille
psykykenvammaisille, asunnottomille ja
pakolaisille samaan aikaan
Se jakoi oikeutta kaikille tarvitseville
sortamatta ketään koskaan
Ja aina se muisti sanoa:
”Koskaan ei voi rakastaa liikaa”
Niin eli pieni päivänsäde
mutta sitten se meni
menninkäisen kanssa naimisiin
ja kohta kuoli pois,
mutta onneksi sillä oli sisaria,
jotka ovat yhtä oikeudenmukaisia
eivätkä rakastu menninkäiseen

Spezial for you

Runollinen selitys skitsofreniasta

Nyt luulen, että tiedän mitä on skitsofrenia
Kukaan hoitaja tai lääkäri ei ole
oikein siitä kanssani keskustellut
Ei isä eikä äiti, ei sukulaiset
Mutta ystävät ovat jaksaneet vähän pohtia
ja se jatkuu yhä, pohdiskelu
Olen yleensä terveenä fiksu
mutta sairaana toisenlainen
Söhrin autoja, hajotan pulloja, kirjoitan kaikille
järjettömyyksiä, siis poltan siltoja takanani
Jekyll ja Hyde -syndrooma
Eikö vanha kunnan jakomielitauti ole selventävä nimitys
Kun toinen puoli saa vallan toinen häviää
Kun ei koskaan tarvitsisi mennä rikki
Se tuntui pahalta, pahemmalta kuin läheisten kuolema
Se oli omaa kuolemista, pohjamudissa uimista
Menetin oman puhtauteni, kiltistä tuli pahempi
Neitseellisen maa myrkytettiin
Ja missä vika?
Perheessä, koulussa, koko yhteiskunnassa
Lapsuudessa, nuoruudessa, lujassa menossa
Elämässä itsessään, kokonaisuudessa

I will never forget

Pitäisikö?

Pitäisikö lakata sanomasta toisia
lihaviksi ja toisia liian laihoiksi
Pitäisikö näin vaan
luopua tavoistaan
Hyväksyä kaikki sellaisenaan
Sitäkö se rakkaus on, ettei analysoida ja
ainakaan arvostella
Mitä sitten on tuomitseminen
Mitä on sitten rakkaus,
entä pyyteetön rakkaus
Minä en tiedä,
vaikka olenkin älykäs
Miksi kukaan ei osaa vastata

miksi ei kukaan osaa kysyä
Vastaa minulle, vastaa pian!!!!!!!!!!

Rakkauden matala veisu

Pian

Pian olemme maa, jota ei ole
Pian on lannoitettu vesistöt pilalle
apulannoitettu Kemiralla
Ydinsaasteet leijuu näkymättöminä
ja pian muodostavat idun maalle, jota ei ole
Aseet puhuu ja voima jyllää
Mennyttä on kaikki pian
sademetsät ja Suomen happamoitetut metsät
Väestö kasvaa, ei ole leipää kaikille
vain mahdollisuuksien rajoissa
Pian olemme maa, jota ei ole
Ehkä siinäkin on toivonsa

Fattig men ändå rik

Kuka minä olen ja mikä?

Minä olen nainen, Luojan luoma
Yleensä laiska
En laita ruokaa, mutta syön paljon, liikaa
En omista paljon kukkia, en jaksaisi hoitaa montaa
Mä olen heteroseksuaali, mutta mulla ei ole partneria
Mä en ole lesbo, onneksi niin on edes vähän helpompaa
En käy tansseissa, en osaa tanssia
en kudo enkä virkkaa, en ompele koneella,
en käytä saumuria
Tällainen minä olen, en paljon mitään
silti niin onnellinen, yksinkertaisesti
Joskus menen vielä töihin, palkkatyöläiseksi

Jag är rik, men fattig

Miksi

Miksi olisi seurusteltava
miksi naitava
Miksi oltava seksikäs
Miksi tehtävä lapsia
Miksi oltava yksin
Miksi oltava kaksin
Minä en usko yhteen totuuteen,
minä uskon persoonaan ja yksilöllisyyteen
Olen siis individualisti
ja silti uskon yhteisöllisyyteen ja rakennemuutokseen
Solidaarisuutta edes pikkasen, on rinnassain

syykkinen

Miehiä, poikia

Tavattiin bileissä vappuna, katsoit pöydän takaa
Sitten mentiin kämppääsi, juotiin viinaa
Olisit tahtonut rakastella, minä vain kihnuttaa vieressä
En ollut neitsyt, mutta en paljon muutakaan
Tuli monta jälkeesi, joskus oli montakin samaan aikaan
Minä en koskaan kokenut oloani niin turvalliseksi,
että olisin halunnut ja voinut yhtyä kenenkään kanssa
Sitten myöhemmin pakotin itseni seksiin
melkein ensimmäisen vastaantulijan kanssa
Nyt olen lihava ja ruma
En tiedä, voinko sille koskaan mitään
Enää minua ei huoli kukaan,
vaikka sieluni olisi kuinka kypsä hyvänsä ja kaunis
En ole esine, mutta kaikki haluavat esineen
Ja minä haluan sinut ruskeasilmäinen velmuni enkä
saa sinua koskaan,
kuten ei Niskavuoren Heta kuollutta Akustiaan

Nuorisoelämää elämäkoulussa

Hapan hellyys

Me ruusuja kasvattavat keskitysleirinjohtajat
ylevine murheinemme!
Mene Afrikkaan aasiksi tai naiseksi
niin tiedät mitä onni on!

Rakastan minä sinua vielä vähän.
Kun heräät aamutta, katsot ympärillesi
pöllähtäneillä sinisillä unisilmilläsi,
päästelet miehisiä tupakkarykäisyjä,
minut täyttää hapan hellyys:
voi kulta jos tietäisit!

ML

Keltainen oli syli syksyn: sumu peittona maiseman.
Variksen kiire oli nälkä.
Se syksy oli kauneimpia mitä olin kokenut; ilon ja itkun syksy,
rakkauden; haavojen ja uuden syksy, uni ja todellisuus lähellä.
Surujen haudoille vietiin punaiset ruusut; oli hiljaisuutta
– syliä, kuun korkeaa valoa.
Kuin maailma olisi asettunut yhteen kohtaan, tätä kaupunkiamme.

M-T K-K -90

Epilogi

On talvikin aika nätti,
mutta se on jotenkin vähän hyytävä.

On kevätkin aika mukava,
mutta se on joskus niin julma.

On kesäkin joskus ruma,
mutta se on silti niin mukava.

On syksykin aika nätti,
mutta se on joskus vähän rajua.

Kalevi Rinne

Löytötunto

Tunnoton tunne,
hyvin painava ilmapallo
kivireessä kiskoo
hammasta ikenet
irvileuassa, mutta
tosi raskas

Kalevi Rinne

Motto

(Käänteentekevä oivallus n. v. 1970)
Minä en ole ollut
muille ihmisille
se mikä olen uskonut olevani.
En siis ole
nykyiselläni
olemassa kuin itselleni.
Katoamistemppu sekin.
Olen vain harhaa.

Kalevi Rinne

Ikävä

Minä pidän siitä, että
minut huomataan
ja hyväksytään.
Mikäli sanot, että
tämä on hieno runo,
minun tulee ikävä sinua.

Kalevi Rinne

Epigraphe

Tuota tässä aavistelen
aivan vähäsen värähdän,
kulkiessani kujilla,
kuutamoa katsellessa,
tarkkaillessa tähtösiä:
Miten lie matka minulleki,
taival taittuva turvaton,
kun oon miekkonen mieltä vailla,
sangen äijästi älytön,
niin kuin kai muutki mullikaiset,
varsin väki vanhempiki,
viisaammatki, vahvemmatki,
saati hullut heikkopäiset,
akkaväet tyhjänäkeät.
Vaan kun oiski sillä lailla,
tällä lailla laakeasti,
aivan silisilkoisesti
pelkkää hullun hupatusta,
vähäjärjen jäkytystä
kaikki päähän pälkähdykset,
sydänjuuren järkytykset
sapenkarvaiset katkerat,
aristavat avohaavat,
jopa ois helppoa hevostella,
isopäällä isotella,
kylän raitilla ravata.

Kalevi Rinne

Minä

Lampaansydän keskellä
puolikuuta tammessa
väpätys, hermorata
ja romuvarsa
rauhoitaa tai kipupiste
lepää kesä ja toinen
puolikuuta elossa
silti ja huolittelematta

Kalevi Rinne

Olipa kerran

hirveän suuri talo, jossa asui 16 perhettä. Kaikki olivat saatanan köyhiä. Homevaurioita. Kirppuja, luteita, täitä, lapsia vaikka minkälaisia ja lähes kaikkia tauteja. Paitsi anoreksiaa. Henttusen AIDS-tautinen Kaapo nyt vähän vivahti siihen suuntaan.

Kaikki syrjivät Kaapoa sekä Söksenin tyttöjä, Lilliä ja Lyyliä, pohjakerroksen Juoppo-Kustaata, paitsi kun tarvitsivat kiljua, pontikkaa tai viinaa, mitä sattui usein, kolmannen kerroksen Hullu-Hilmaa ja Idiootti-Immoa toisessa kerroksessa sekä hänen äitiään Essiä, Toropaisen Topia, koska hän kävi työssä autolla ja luuli olevansa joku ja oli kerran kutsunut poliisit, uskovaista Kerttu Simosta, joka jakoi lehtisiä, Pönttölän perhettä, koska heiltä kuului meteliä kenties vielä enemmän kuin muilta, Virtasia ja Lahtisia viidennessä kerroksessa, koska he pitivät yhtä ja olivat pahempia kuin muut, eläkkeellä olevaa Urpo-opettajaa, joka livahteli rapussa kuin henkensä hädässä ja oli siis hämärä tyyppi, homoparia jotain sukupuolta, joka asui pohjakerroksessa ja taisi välittää huumeita. Hemmo Himanen syrji seinänaapuriaan Isto Sankaria, joka syrji takaisin; nără oli vanhaa ja perheet vihasivat ja kiusasivat toisiaan. Kamalin oli neljännen kerroksen somaliperhe, joka kiittämättömästi yritti päästä Ruotsiin.

Ainoa, jota ei syrjitty oli Vihisen vaari, sillä hän oli juuri kuollut. Kaikki myönsivät, että hän oli kunnon mies.

Marketta Merikanto

Tiistai

Maanantai-iltana tulin pieneltä matkalta
neliraajahalvaus-Timoa katsomasta
ja bussissa
kotibussissa keskustasta meille tiesin sen taas
kaikki kuulevat ajatukseni ja tunkevat bussiin minua ihmettelemään

Bussi oli tosiaan ihan täynnä ja yksi ämmä mahtui vain minun eteeni tuijottamaan
selvä tapaus, se tuijottaa minua ja kuulee kaiken
olin lukenut Me Naiset -lehden yhtä riviä 15 minuuttia
ämmä hymyili pilkallisesti
käänsin sivua kiireesti
lehti lipsahti lattialle
Se puhuu se puhuu

”Voisiko tuohon teidän viereen mitenkään päästä istumaan, kun bussi on niin täynnä?”

ai jaa ai jaa
keräilen lehteä lattialta
jään pois bussista
hetkeen en tiedä missä olen

Pääsen kotiin, en tiedä miten
päässä takoo
ne näkee tänne se ämmä riemuitsee
otan unilääkettä
nukun onneksi heti

Tänään tiistaina ensimmäinen ajatus: ne on täällä
se ämmä on täällä
tunnen sen läsnäolon
en voi mennä suihkuun
kaikki näkee minut

Vanki vanki
vangit ja hullut, niiltä kuuluu ajella tukka
haen vanhanaikaisesta ukkovainaan partahöylästä tylsän terän
eihän tällä
tulee hirveä halu tehdä jotain
viiltää jotakin
siis viillän käsivarteeni pitkän viirun
tekee hyvää nähdä punaiset tihkuvat pisarat
tukka pois ja linnaan
kirkkaasti ajattelen: tähän tarvitaan saksia
leikkelen kalliisti värjättyjä punaisia hiuksiani
iloitsen kun ne tippuvat sinne tänne
ja päänahka
rehellinen selkeä uhrin päänahka alkaa näkyä
tuskastuksissani en tiedä mitä vielä tekisin
panen terän höylään, vedän kulmakarvat pois

Marketta Merikanto

Kymmenen mietettä

1. Huomenna on liian myöhäistä antaa ruusu.
2. Itket ja kiroilet – et ole menettänyt toivoasi.
3. Onkohan kasveilla ajatuksia – joskus tuntuu pahalta riipiä oikein elinvoimainen.
4. Itket lohduttomasti, lohduttomasti, lohduttomasti, lohduttomasti. Mikään ei korvaa, voi joskus lohduttaa.
5. Joutavanpäiväisyyksiä, turhaa työtä. Kun kaikki käy vihdoinkin koneella, me menemme psykiatrille.
6. Me olemme kaikki onneksi erilaisia.
7. Ymmärtämättömässä kuurauksessa menee lapsia, ruusuja, neroja, kirjavia lintusia, se runo, se tieto, se sävellys, se maalaus, se profeetta, se maailman kiltein mummo pesuveden mukana.
8. Tolkuttomat tappajat hoitoon!
9. Kuka korvaa John Lennonin? Kuka!? Kuka!? Kuka korvaa Diana-prinsessan? Kuka korvaa Timo K. Mukan? Kuka korvaa Harri Sirolan? Kuka korvaa Erno Paasilinnan? Kuka, siis kuka, korvaa Freddie Mercuryn? Kuka korvaa Juha Vainion?
10. Pimeässä sinä vasta huomaat, että maailma olisi kaunis katsella.

Marketta Merikanto

Iakttagelse

Jag går ut från en lokal i Östra Helsingfors. Invid ytterdörren står en bil vid märke Ford Focus. Jag ser genast, att det är en ganska ny bill, men färgen på bilen, är inte i min smak. Så jag fortsätter till en bänk invid en lekplats för barn.

Sedan hittar jag en ledig parkbänk. Och sätter mej för att i iakta min omgivning.

Det är eftermiddag på gränden.

Till att börja med syns inte ens en själ. Men sedan kommer en ung kvinna gående, men hon går förbi, och har inget intresse för mej. En insekt träffar mitt huvud, får aldrig veta vad det var för insekt. Kvinnan kommer tillbaka, men går förbi igen. Så där får jag sitta ifred på bänken.

Jag rullar en cigarett åt mej. Då ser jag en lekstuga på lekplats för barn. En ekorre skuttar invid stugan. Sedan tittar jag gungorna vilkas sittplatser utgörs av gamla slitna billdäck. Mitt barnasinne vaknar, och skulle vilja gunga. En liten vindill för på gungorna. Och en färgad ung kvinna kommer. Men hon går också förbi. Cigaretten har brunnit slut, så jag återvänder till ytterdörren. Bilen står fortfarande där. Jag konstaterar att det är en invalids bil, på grund av meddelandet i vindrutan.

Jag trycker på ringklocksknappen invid dörren, och blir insläppt. Där är bara främmande människor. Men jag känner rullstolinvaliden. Hon ber mej gå hela vägen hem från gränden.

Så hem kommer jag till fots.

Rune M. E. Nyfors

Tule uni poloinen
hallussasi valkea kuutamo
venhe kuin musta hiili
pohjoisessa auringonlaskussa
kantamaan vaivaiskoivu
Yli lentää tarujen lintu
Yli vuonojen tuhattähtisten
Yli karun kodan maailman
punainen viulu soittaa
kummallisen joiun
jossa muinainen lämmin ääni
tuo ilmoille miilunpolttajan kaipauksen
Tuo syyskesä odottaen muuttajia
kasvatteja pohjoisen maan
köyhiä kuninkaita vankkureineen
lapsia hereäsilmäisiä
pesijättäriä vahvoin käsin
talonpoikia mustien virtojen talonpoikia
Aika on ottaa
Aika on antaa
Tule uni poloinen

Liisa Hänninen

Miten myrskyää talven
musta hiljaisuus ja painaa
ikkunat lommolleen sisäänpäin!
Veivaan numeroita
kukaan ei ole kotona.
Sisaren miehen kohtelias ääni
”On matkoilla Genevessä”.
Nyt humisee pelko

kiristyvien hermojeni kanssa.
En voi lukea, radio on kiinni
Kävelen edestakaisin. On
kuin seinistä alkaisi tihkua
äänettä kuiskauksia: vaara vaara.
(Nyt täytyy tehdä jotain muuten se hyökkää.)
Ovikello soi. Musta mies
kaupittelee kuvia. Pyydän häntä
kahville. Hän katsoo kummissaan:
”Ei, minä kiire”.
Seinistä lähtee ympärilleni pilkallista
keltamustaa väriä.
Ahdistan peiton alle suojaan.
Tänä yönä tapahtuu jotain.

MM

Pilvien kaaret kulkevat
ihanan hitaasti
painautuen toistensa lomitse
yhtyen suureksi harmaaksi massaksi
painautuessaan taivasta vasten.
Välistä huokuu taivaansininen
ihana usva.
Koivujen päällä
viherävä kosteus
oranssinvärinen aurinko lepattaa,
joen pinnassa, laskeutuen
hiljalleen kesäillan viileyteen.
Joutsenen voimakas ääntely
ja levoton siipien suhina
kuuluu kauempana niiden valmistautuessa
vartioimaan yötä.
Puutarhakeinussa kaksi ihmistä
katsovat toisiinsa, kaikki tässä kaunista,
surun tunteita, kosteutta silmissä,
hiljaista puhumattomuutta, pienuutta,
kaiken yllä hiljaisuus ja ilo.

Kari Ojamäki

Onni on ystävän käsi olkapäällä,
yhteinen tehetki musiikin soidessa
rauha auringon paistaessa ja lintujen äänissä.
Sävelten siivin se lentää ohi,
vilkaisee olkansa yli ja nauraa.
Tunnen sen hipaisun
hymy leviää huulilleni.

SatuMaria Kurru

Mustan pantterin tanssi

Allashuoneen hämärässä
mustan pantterin tanssi
Se vei – minne
yli hautojen

O ja E

Alku ja loppu
kaikki on sanottu ja kirjoitettu
kadotettu – ihminen
Poppamies valkoisen haarniskan
sisällä
nautitko?

Nina Stenman

Viidakkotohtori

avasit ikkunan – auringonsäde
logo oli risti
vanha kammio värisi tuskaa
kylmät sanat
saasteet, noki, ruoskat, naamiot
polttolasilla poltettu
kärvennetty ihminen
mies mikä hulluus
et katsonut taaksesi kun lähdit
suolajärvet

Kuolan niemimaan suru
patsas kuin Lootin vaimo
että sinä kivipaalun saanut
oletko valkeassa kaavussasi
saanut kansakunnan suomaan
minä Auroran siivessä istunut
en uskonut
leikkasit fanit
miksi Kain tappoi veljensä Abelin?

Nina Stenman

Sydämeni sisällä on kivi

Kun kaikki katoaa, horisontti uppoaa sumuun,
menen metsään jossa tuoksuu jo syksy.
Puut puhuvat.
Sydämeni sisällä on kivi.
Anna minun itkeä sinulle, surra suruni.
Vuosikymmenten yksinäisyys kuristaa kurkkua,
vaan itku ei tule.
Sammalten ja ketunleipien syliin painan pääni.
Puristan maaemon lämmön sormieni päihin.
Yritän jaksaa elää.

Nina Stenman

Ovessa lukko
takana peili
käsi
menen ulos

J.P. Porkola

vie kauas pois ihmisten mailta

Bibinur – tataariksi kutsuttu.

Nina Stenman

Elintila

Avaruuden rajalla
yksinäisyyden mustat pilvet.
Sieluttomalla rantahietikolla
meri soi matalaa lauluaan.

Jossain korkealla aavistus,
auringonsäde,
sisimmästä väsynyt käheä huuto,
kauhuntäytteinen alkuparkaisu.

Meri soi.
Ihminen on, itku hiekalla.

Lokit lentävät pitkälle,
valkeat lokit.
Meri soi taivaan ja maan musiikkia.

Avaruuden rajalla aavistus,
laulu ja hyvä olo,
hiekalla auringonsäteet,
sisimmässä rauha.

Ihminen on.

Eeva-Maria

Eräänä

lapsuuden jouluna
kuorin paketista
tulipunaisen muoviauton

voi miten se auto
pyöri ympyrää
tuvan lattialla
mustat kumipyörät
ja vetoavain sivussa
olin onnen tyttö

Tuula H

Höst och vinter

Vindflöjel, vind.
Det blåsar på gatorna.
Regn, det regnar än.
Det regnar på gatorna.
Köld, det är köld.
Vi fryser på gatorna.
Is, det är is.
Vi slintar på gatorna.
Snö, snön kommer snart.
Vi plumsar i snön,
På gatorna.

Rune M. E. Nyfors

Järki

Hänellä oli joskus järki. Se oli hänen päässään, mutta se putosi. Ei siis pää, vaan järki. – Voi kunpa se olisikin ollut pää!
Miten se on mahdollista?
Hän koki suunnatonta tuskaa, joka repeili ja ratkeili ja velloi hänen sisässään. Se oli suurempi kuin mikään muu.

Tuska tuli kaukaa lapsuudesta. Se oli yksinäisen ja kovassa Herran nuhteessa pidetyn pienokaisen kipua. "Toinen moitti, toinen löi laimin" (H. Anhava). Kun lapsi kasvoi nuoreksi, se totesi olevansa maailman pahin, huonoin ja rumin.

Raskaalla historialla ja suunnattomalla herkkyydellä oli myös seurauksensa. Nuori ei uskaltanut enää kohdata vastuullista aikuisuutta, koska oli saanut tarpeekseen järjen äänestä lyhyen ikänsä aikana, vaan sairastui henkisesti.

Tuska oli vienyt häneltä ilon, elämänhalun ja toivon helpommasta huomisesta.

Sydän verta itkien hän purjehti itsemurhayrityksestä toiseen. Sydämen piti kyynelehtiä, koska silmät eivät siihen pystyneet.

Hän tunsu suunnatonta tyhjyyttä, sillä kuolema ei huolinut häntä luokseen. Elämällä ei ollut mitään arvoa ja annettavaa. Hän rukoili Jumalaltaan päänsä putsaamista ja odotti sen tapahtumista.

Silloin järki putosi. Hän heittäytyi täysin muiden armoille ja antoi piut-paut vastuulle itsestään.

Tarina jää siihen pisteeseen. Hänen oli ryhdyttävä pyydystämään järkeä takaisin, jotta saisi itselleen ja elämälleen jonkin mielekkyyden. "Järki, hu-huu! Kaipaan sinua! Missä olet?"

Suvi

Kaipuu

Jokainen kaipuu kotiin, vie minut kauemmaksi maailmaan.

Siellä jossain löydän, ehkä itseni.

Siellä löydän rakkauden, ja saan mielelleni rauhan.

Siellä löydän hänet, ystäväni naiseni.

Siellä solmin, uusia ihmissuhteita.

Kerran saan lohdutuksen, kaipuuseeni parempaan.

Siellä miehistyn, tulen voimakkaammaksi,

ja jaksan taas jatkaa elämääni.

Rune M. E. Nyfors

Kohotan kasvoni pimeydestä

valoon

se häikäisee

mutta myös vapauttaa

tämä uusi olemukseni

on kaikilta osin kirkas ja kevyt

miten kummallista vapautua mustasta

painavasta syyllisyydestä
joka aina on ollut seuralaiseni

kevyenä leijailen
lumihiutaleen valkoisena

tuula h

Nukke

Mä olen tuijottanut, – kuin
lasisilmäinen nukke maailmaa,
tähän asti.

Joka sulkee silmät, kun joku
kääntää sitä.

Ja jos ei käännä se tuijottaa
pelkästään.

Kun tuijottaa – asia ei liikauta
niin paljon ja pysyvät etäällä.

Silloin ei tarvitse elää niissä –
on vain paikalla.

Mä olen paikalla ja hyvin väsynyt
– kuulitteko, kuulitteko, hyvin
väsynyt tuijottamaan.

M-T K-K -91

Kuu ennätti verkkaisesti kiertyä radalleen,
kun kuumeisesti kirjoitin marjaviinin voimin
elämäni ensimmäisiä värssyjä hyvän elämän todellisesta olemuksesta
nautiskellen sanoista kuin viinirypäleistä
homejuustolla päällystetyn patonginpalan päällä.
Uskoin olevani vapaa,
kaukana minkään aatteen tai henkilön aivopesemistä yksilöistä.
Sitä paitsi olin varma, että minulla oli sanoma.
Tai tosiasiaa vain kutistunut sopuisa ”Päivää”
sanottavaksi laumalle vastaan tulijoita,
jotka jokainen, niin ainakin uskoin,

odotti jonkin palkinnon saamista,
sen hullunkurisen poreilevan metakan voittamista
mitä elämäksi sanotaan.
Heille kaikille halusin sanoa
jotain ylevää ja ylenpalttisen ystävällistä,
jotta nimeni ja kasvoni jäisi heidän mieleensä
ja voisin oppia toteamaan vastaantulijoille
muutakin kuin sen tavallisen:
”Hyvää päivää, mitä kuuluu.
Ei siis mitään uudempaa, joten näkemiin, näkemiin.
Hauska tavata uudestaan.”

Eeva-Maria

Linnut kaartelivat korkealla ilmassa

Näin oravan hypähtävän ketterästi oksalta toiselle.
Luonto eli, rasahteli ja viuhui,
sorsapari sukelteli lammella.
Tunsin outoa alakuloa.
Vasta kotona höyryävän ison teemukin äärellä tunne helpotti.
Alkoi olla taas mukava olla.
Iltauutiset kuunneltuani vetäydyin aikaisin levolle
ja nukuin yöni sikeästi unia näkemättä.

Eeva-Maria

Pehmeän katseen himmeä loiste.
Ovet, säpet, tuulentanhuat auki,
sepposelällään mieli kuin herkkä kukka,
kun kaikki on suotu ja saavutettu
puhtaassa energiassa.
Isi, aja hiljaa lapsuuteni halki.
Käydään vielä läpi nämä hyvästelemättömät unet,
kaikki hiljaiset hetket,
muiksi suunnitellut surut ja sairaudet.
Auringonkukat, äitienpäivät, pääsiäisjänikset.
Minussa soi vieläkin
itseään itkevän lapsuuden parku.

Eeva-Maria

Olen nähnyt monien laivojen lähtevän täysin lastein ja ihmisin

ja samojen laivojen palaavan täynnä tietoa ja kokemusta.
Olen miettinyt asioitani hiljaa kyllästymiseen saakka
saamatta selvää vastausta.
Vain tuuli on huutanut puolestani avohuulin rukouksia taivaaseen
ja merenkäynti pitänyt kärkeäni tapaukseni vuoksi.

Näinä päivinä olen ollut hermostunut.
Monet elämässäni tekemäni erehdykset
ovat sinkoutuneet myrkkynuolien tavoin päälleni
ja saaneet minut parkumaan armoa ja rauhaa.
Kauan on kulunut,
että sieluni on päässyt lepoonsa.
Nyt loikoilen yhden erän taistelusta voittaneena.
Kuuntelen kuinka hongat humisevat keskinäisiä tarinoitaan
ja lempeä ystävä, yö, saapuu.

Vie vielä aikaa, että toivomukseni täyttyvät,
että laivat saapuvat taas juhraliputuksessa satamaan
ja elän toiveitani todeksi.
Suloinen ja ihmeellinen on tuleva päivä ja leppoisa yö.
En ole enää äkämystynyt ja hurja vaan tasaisempi ja selvempi.

Joskus vielä laivojen torvet puhaltavat kohdallani fanfaarin
ja tiedän ja tunnen, että elän varmasti, vahvasti ja täydesti
kuten tarkoitettu on.
Siihen asti voin vain odottaa ja toivoa parempia aikoja.

Eeva-Maria

Rohkeus

Kannuuni liuenneesta mustasta napista riittää väriä
tulevien vuotten valkeille papereille.

Joskus syksyllä tuntui, että minulla oli kaksi kannua,
toisessa liuennut musta, toisessa keltainen nappi.
Ja vasen jalkani oli musta, oikea kirkkaan keltainen,
vasen poskeni keltainen ja oikea pään puoli musta.

Mustasta ei voi siirtyä suoraan keltaiseen. Yössäkin
koivun lehdet ovat kellertäviä. Miten lämmin oli musta, miten märkä tuuli,
miten maailmassa oli todellisuus irrallisina palasina

niin että tuli paha olla

ja niin on oikeus niillä, joita ympäristö pelkää kuin niillä
jotka pelkäävät ympäristöään

ja isossa talossa tekee työtään arvokas ja hyvin koulutettu lammaslauma.
Minä asun vastapäätä mustine koirineni mustan katon alla
musta vuohi. Ja sisässäni heiluvat tuulella irtoavat lehdet.

Bror Claesson

Hartikaisen muistolle

Requiem

Varjot pahamaineisen bulevardin valoisten lehmusten alla tummenevat kesäksi,
jonka nimi on syksy. Ellet voi oppia yksinäisyyden armoa tai pysty kiihdyttämään
poikien lailla kovaäänistä pyörää katusi solassa niin että sen etupää nousee, on sama
lähteä täältä. Ei se niin ollut, ei toki.

Näkikö hän kaloja? Tunsiko illan viilenevän? Näkeekö hän taloni persikkaisen
päädyn ilta-auringossa korkealla viereisen yllä ja kauempana toisen aprikoosin?
Haistatko valkoisen syreenin vai onko ihminen haudassa vapaa tarvitsemasta mitään?

Kaikista vaikeinta on elää syyllisyyden maailmassa, maassa oluen vihainen karhu ja
ihmiset ryypänneet vaatteensa. Omenat jo lakastuvat. En viitsi tehdä mitään.

Tuskasta syntyy syvässä valoisessa yössä kauneus, ajatuksen taulu, ja siksi on
oikeutta ja kuolemassa hartauden kauneus,
se on kuin oudoin aamu
ihmisen hiljaa hyväksymä, surren, kyynelin, vaiti.

Hänessä asui yksi jokaisen mahdollisuus, oma sydämemme pakattuna virheittemme
purkkiin viattomuutemme komeroissa

näen sen yössä kun katuvalot ovat sammuneet enkä saa unta,
ja laulaa rastas, kivitasku tai satakieli tämä on minun kesäni toisenlaista lähtöä ja
linnun laulussa lapsuuden ruohojen terävä reuna ja heinäsiirkka,

kesä jonka nimi on syksy

ja aamu keventää pelargonioitten lehdet ikkunalaudalla
kadun yllä. Ne syttyvät tuleen avoimella ikkunalla, mutta olemme turvassa.

Huoju niiden lailla hiljaa ja syvästi, tuskani, huaju syytön muisto.

Viattomia ovat hymymme juuret

Jöns Carlson

Elämän ”sietämätön” kepeys tai raskaus

Ei elämän pitäisi olla kumpaakaan pitkään,
kepeyttä tai raskautta

Elämässä pitäisi löytää tasapaino
tasapaino

joka huonoina päivinä jaksaa nostaa ylös
ja liian kepeinä päivinä

pitää edes varpaan maan pinnalla

Elämä toisen kanssa on vaikeaa

ja sitä vaikeampaa se on

jos yhteinen kieli on päässyt piiloon

Onko sitä koskaan edes löydetty

Onko sitä koskaan haettu tosissaan

Ihmisen pitää antaa olla oma itsensä

eikä muuttaa sitä omaksi kuvakseen

joka miellyttää paremmin

Muutoksen voi tehdä vain itse

mutta pitää olla vapaus

aikaa muutokseen

jos siihen yrittää

Nyt olet kasvamassa –

mihin

Löytääksesi uudelleen minäsi

sielusi

Olet uudelleen se pieni siemen

maaäidin povessa

josta alat versota ihmiseksi

Nyt sinulla pitäisi olla voimaa

antaa minuutesi tulla ulos

Älä pelkää sitä,

kasva hiljalleen, kiirehtimättä

se pieni verso sisälläsi

saa välillä aurinkoa kukoistaakseen

mutta se tarvitsee myös sateen kasvaakseen

ja rajuilman tullakseen vahvemmaksi

Et voi ymmärtää muita
jos et edes ymmärrä itseäsi
jos et myönnä toiveitasi
odotuksiasi
Kaiken täyttäminen on mahdotonta
ja myös tarpeetonta
pitäisi vain löytää
paikka maassa
jossa sinulla on voimaa juurtua
antaa itsesi kasvaa
kipeästikin
koska ilo ja suru ovat sukua

Tukenasi voi olla vain hetkittäin joku
joku, joka sillä kertaa ymmärtää
joku johon tarttua
pelastusrenkaan tavoin
Mutta sinun on kuitenkin
jaksettava itse
käydä itsesi läpi
myöntää puutteesi
myöntää elämän tarpeesi
Sinun sisälläsi on se voima
joka nyt on poissa
voima
joka antaa sinulle
kasvun mahdollisuuden
vain sinä
annat sille luvan

Kirsti Hänninen

Lumipallossa heijastuu olkapää
shakin siirto yhdelle tähdelle
istumme iltaa
kadetti pyörähtää tyttönsä kanssa
vilkkuvi pitsinen alushame
uneksiva kädenliike kummallakin
lumiteini viettelevästi kumoaa samppanjalasin
lasiovet heijastavat jälleen lumipallossa olkapään
hetki suotu
alkaako rakkaus

ruusut kauniit pyörivät hetken hetkessä
ujosti hymyilee kehiä tutkinut
kultainen kellonviisari varjossa puiden
etelän ilta
nuokkuua toiveiden lammikko
napittaa neito puseronsa
lähtee juoksemaan pienillä sandaaleillansa
valkeita telttoja ruusujen lomissa
sinisemmät silmät kuin koskaan
sipaisu hiukan huolestuneena
pehmeätä ihoa
kellonviisari nukkui kultaisia merkkejä

Liisa Hänninen

Kipupotilaan iltarukous nro 2

Hyvä Jumala,
anna minulle takaisin
minun jokapäiväinen
vaatimaton arkeni

Marjo Kaari

Älä

Älä suotta
omahyväile.
Älä suotta
hajamielistele.
Älä suotta
itserakastele.

Ennen pitkää
sinäkin vielä
vainoharhaillet,
mustankipuilet,
kesken kaiken
piruparkaiset!

Kari Kinnunen

Tässä maailmassa
on rikos
luottaa.

Tässä maailmassa
nainen syyllistetään,
kun tapahtuu raiskaus
tai seksuaalinen pakotus.

Atomipommi tipahtaa,
tuhoaa kaiken.
Hetkessä
kaikki unelmat, kaikki toiveet
kuolleet.

Vajoan skitsofreeniseen psykoosiin,
vainoharhaiseen.
Kuusi vuotta ääniä, harhaa
jokasekuntisena.

Viimein saan tarpeekseni,
menen alas kohtaamaan kuoleman
ja palaan ilman harhoja.
Äänien vaimentumiseen
kuluu vielä kaksi vuotta.

Unelmien niitylle
ei tule enää kukanpoimijoita.

Rakentaa silta,
tulla vastaan,
minä, joka olin jo päättänyt
etten enää sitä tee.
Tulenko, rakennanko –
ja tahdotko sinä?
Olisiko minulla jotain antaa sinulle –
jotain aitoa, rehellistä?
Voisinko minä olla lahjaa sinulle?
Voisinko minä merkitä sinulle jotain?

Gabriella Kujala

Terapeutille

Synkkä hetki.
Väsymys.
Kanna minua vähän aikaa.
Piirrä risti otsalleni.
Olen painava,
tipun lattian läpi jonnekin syvälle.
Maalataan keltaisia kukkia
ja vihreitä varsia
ja laitetaan minun päähäni.
Minä en jaksa
Odottaa ja odottaa,
toivoa ja toivoa.
Minun on tehtävä työ,
sinä pitelet kädestä.
Työtä on liikaa.
Kävellään tänään hitaasti.

Satu Mäkinen

Ero

Sinä voit sanoa kaikki kauheat sanat.
Voit puukottaa minua selkään
ja lävistää sydämeni seitsemän kertaa
ja katso,
ei minua satu, eikä sinua ole,
minun mieleni on muualla.

Satu Mäkinen

Toivon, että tajuat sanomatta, sanoitta
mutta et lue ajatuksia, siksi minun
on kerrottava mutta minulla ei ole
sanoja, ei tarpeeksi
se on painon tunne rinnassa, pääkipu,

kun ei saa henkeä, sydän hakkaa
sen on raiskaaja, jota etsin kaapeista,
murhaaja sängyn alla
hätä
kuule se
rauhota minua
ei se ole raiskaajan pelko
se on minä veitsi kädessä, lääkepurkki toisessa
pelkään omaa synkkyyttäni
ja että jonain hetkenä se saa vallan
peruuttamattomasti
oikeasti se on vain yksi sana
hätä.
kuule se.

Satu Mäkinen

Koiran murheet

Koiralla on suruja
varpuset syö muruja
sen ruokakupista
ja päässä alkaa humista

Koiralla on murheita
varikset on urheita
ne raakkuu ja kärkkyy
kun koiraparka torkkuu

Koiralla on huolia
sen alkaa kiertää suolia
Se ylös nousee, haukahtaa
kun kauempana paukahtaa

Vanhan koiran elämää
ompi juuri tää
Ulkona syö ja makaa
haukkuu tavan takaa

Koiralla on iloja
se tekee pikku piloja:
kun siili tulee pihaan

koira käypi vihaan

Siilin vierestä kaivaa maata
ettei poloinen muuta saata
kuin itsensä palloksi pörhistää
odottaa ja hörhistää

Koira sisään käsketään
siilille ruokaa annetaan
Ja niin on taasen rauha
ei kukaan enää pauhaa

Vanha koira voi huokaista
emännän kättä nuolaista
Unillensa käydä hiljalleen
nukkua väsyneenä huomiseen

Maria Nieminen

Rakkaus,

se on pilleripurkissa. Pieninä
ilon tuojina suureen myrskyyn.
Pullo olutta ja seikkaillaan
elämän valtateillä.

Ei rakkautta,
vain kuolemaa.

Mutta onni on pienellä suuri
kun hän kerran kohtaa

Pyhän Isän ja
Jeesuksen

elämän valtateillä. Aamen!

Sari Nuutinen

Yön pilvi vetäytyy syrjään
ja punatulkut tanssivat
oksien huurteisilla olkapäillä,
kun aamun uutimet avautuvat.
Tuuli nostaa otsaansa.

Se leyhyttää kuivuneita lehtiä pitkin pihaa.
Yksi punatulkku lentää kauralyhteeseen.
Kohta niitä on lyhteen kimpussa parvi.
Sitä mukaa kuin tuuli yltyy,
pakkasen siivet menevät lakoon
ja auringon silmä terästyy.
Auringon kulminoidessa punatulkkuja ei enää näy,
mutta taivaalta alkaa tippua kissan kokoisia hiutaleita.

Aino Pakarinen

Lokakuu.

Huurretta ikkunoissa.
Ensi lumi rosoisten puunrunkojen päällä.
Lumen valo syleilee syksyistä aamua.
Luonto valmistautuu pitkään uneen.
Saisipa ihminenkin nukkua talven
ja herätä keväällä nuorempana.

Aino Pakarinen

Sade kirjoitti nimeään
pölyiseen ikkunaan
keskellä syyspäivää.
Minun oli kylmä, niin kylmä,
että jo kananlihalla.

En lukenut nimeä ikkunasta.
En avannut Paul Tournierin kirjaa,
jonka välissä lahoavat tomuksi
kuivatut keto-orvokit,
en vastannut puhelimeen,
joka soi ja soi ja soi.

Yöllä taivas oli kirkas
ja linnunradan valourut
tulivat kuultaviksi.

Aino Pakarinen

Runo I

Niin kuin poikana
haluan katsoa aina laitteen
tai asian sisään,
viivähtää levon pinnassa,
silloin se oli luontevaa,
olla suljettuna ja avoin aikuisena,
mutta uteliaisuus
ei ole hävinnyt elämän piikkeihin,
törmään aina lopulta
epävarmuuteen joka asiassa.

Kasvatimme poikieni kanssa
jättietanaa, aurinko sulatti sen,
mitä opimme, annoimme sen
lintujen kiertokulkuun

katsoimme mikroskoopilla
heinäsirkan jalkaan
ja löysimme pienen murun,

tutkiminen ei lakkaa koskaan,
siinä olen luonteeltani ilkeä, ihmettelevä
ja pilkallinen, haen edelleen
paikkaani ja kun olen vanha

toivon lasteni tuovan minulle
viinipullon ja kysyvän,

miksi on näin.

Esa Patrikainen-Kuistio

Runo II

Harmaa on tullut
ohimoilleni huomaamatta,
kuinka en tiedä
kuka olen,
otan uusia askeleita

välillä vakavana,
välillä lapsuuteni
ja nuoruuteni
puutteita takaisin
elävänä hymyillen.

Fyysinen kuntoni
on heikko,
luulin sen tuovan
viisautta,
ei se tuonut,
ei muillekaan,
yritämme elää
tässä tasa-arvossa,
rakennamme kuitenkin
ja jokaisesta tiilestä
jää siru taloksi.

Esa Patrikainen-Kuistio

Kuulla saa nyt kun sut saan,
nyt ilo irti kaikkea mitä voit
kun laulu soi
Voin pitää muru mun kaikkea sun
pitää saada kun ajattelen vain sinua

Se sointu kuului
rakkauden sinfonia
kun ääntäsi kuulla vain saan.
Itse päivä vaan paranee
koska luonasi olla saan
mikään ei koskaan loppua saa,
kun sun saan,
ilo, riemu, on kaikkea tätä elämää

Keväisen kukkasen yli lintujen laulujen
laulu soi, kun ääntäsi kuulla saan.
Siks rakkauden kukkasen loit
armaalle tyttöselleni

Miksi olet niin surullinen
vain päivät toisivat orvokki laulaen.

Seppo Pircklén

Kesäpäivä

Aurinko ihoa kuumottaa
kun rannalla ystävät lekottaa
mielessä jäätelötötterö
ajoneuvona vanha kottero

Siihen ystävät ahtautuu
ja naurussa pian on suu
Sitten kaupungin halki ajetaan
ja terassin pihalle pysähdytään

Kun on juotu kaljat
vuorossa on jäätelömaljat
Kotterolla kahvilaan ajetaan
ja ulos aurinkoon jäätelöt tilataan
Sitten kotiin ystävien matka suuntautuu
kun aurinko mailleen laskeutuu

Sade Pääkkönen

Ystävyys

en tahtoisi olla opettaja tai opiskelija

vaan ennemmin nautiskelija,
vanhanpiian erotiikkaa...

mitä se on? yöllisiä unia, muistoja miehistä, miehen kosketuksista

Ja turhaan.
Sillä suru on puserossa ja
miten hyvä minun silti on,

kunhan kukaan ei rikkoisi rauhaani,
unelmien haihduttua.

On vielä elettävä, katsottava filmi loppuun.

Partnership.

Eikä kuu voisi möllöttää oudommin,
tiedätkö mitä se tietää?

Terapiakirjoittamista.

Satu Ranne

Mutkat suoriksi ajatteli hän,
kenties tietämättään.
Yritti olla looginen,
mutta ei tehnyt kuin väkivaltaa

omalle ihmisyydelleen ja ihmisen kiharalle logiikalle,

josta yleensä selvää ei saa, ei saa, ei saa

ja siksi ettei saada voi,
sillä ihminen on mysteeri,

ennen kaikkea itselleen ja joka järjestystä ja geometriaa kaipaa

saa pettyä tai tappaa...

saa pettyä tai tappaa tappolinjallaan.

Satu Ranne

Uusia tuulia, uutta aurinkoa,
uutta viisautta.

Ahdistus kurkistaa jokaisen luetun lehden takaa,
luulin, että pääsin vihdoon pakoon...

Yksinäisyys, ja syyt siihen,
maahan lyödyn historia.

Raivo, joka on joka kädenpuristuksessa, taustoissa.

Luurankoja kaapissa, ei tarvitse kertoa, eikö sittenkään.

Kuin olisin tavallinen, voisi sanoa turha
ja sittenkin jotakin tarkoituksellista.

Etten olisi pimeä, vaikka olisin varjo auringon edessä.

Satu Ranne

Kotini

Tämä on kotini vaatimaton.
Tervetuloa kuitenkin!
Pojilla on oma pieni soppi
jossa päähän voi mennä oppi.
Isällä ja äidillä on myös pesä
jossa on aina kuin kesä.
On keittiö oiva piiraita paistaa
siellä myös kahvi maistaa.
Kylpyhuone ja helpotuspaikka oi
ei sen pienempi olla voi.
Kylvyn ihanuudella ei ole vertaa
voi nauttia viikossa montakin kertaa.
Eteinen pieni ja pimeä keskellä muita
naulakot täynnä vaatepuita.
Vaan takin mukana voit huolet heittää
ja tulokahvit keittää.
Olohuoneessa ollaan ja levätään
on kaksi sohvaa joissa voi olla pitkällään.
Toivon vielä että tämä oiva koti
olisi kaikille hoivakoti.

Nimim. Siipirikko

Minun silmissäni on vety
fysikaalinen aine
kuva joka kiertää kuin renkaita ristiin
kuin atomikuvio,
pää on täysin tyhjennetty lääkkeillä
ilmeisesti on tarkoitus tehdä minusta
tietokoneaivo elävään ruumiiseen
siinä suhteessa on onnistuttu melko hyvin
mutta tahto minulla on silti vahva
hyvin itsenäinen olen ollut aina
luen tekstiä silmissä: että elämän vartija

ja näen omegamerkin
sekä vaakaa kaksi kappaletta ja kolmion välissä
luen ajatuksia tiedonkulusta elämän keskuudessa
näen erilaisia robotteja jotka ovat olemassa
tai ovat tuhoutuneet ja hävinneet
mutta kuva minulle tulee kuin alitajunnan viesti
telefax ympäristöstä
kuvia kuin kiertäisi kehää kuin tutka.

Minä putosin kalliolta kolmivuotiaana
ja sain erikoiset aivot
näin jo silloin kuvia planetaariosta
virtapiirin seurauksena
minulla on erikoinen aivokäyrä
leveä raita aivopuoliskossa
joka vastaanottaa erikoisia viestejä ympäristöstä
planetaariosta
ja käyn läpi luotettavaa sananvaihtoa
joidenkin kanssa
ja luotettava olen heidän kanssaan
(olennot).

Tiedän mitä korkeampi tiedonkulku on
planetaariossa
meitä suuremmat olennot
mitä ne tahtovat
minulla on kuin telefaxyhteys heihin
He ohjelmoivat ihmisiä kuin robotteja
Meillä ihmisillä on kuin oma suljettu mielipide
tahto joka on positiivinen niin uskon
ja vahva kuin itsepäisyys
Ne ovat virtapiirejä jotka vangitsevat meidät
enimmäkseen yhtäläillä hallitsevat meitä
kuin me tietokonetta ohjelmoiden niitä
kuin kissa ja hiiri
stressiohjelma.

Tuntematon

Onni syttyy

pienistä taimista keväällä kun ne nostavat päänsä mullasta
ja ajan päästä ne puhkeavat täyteen kukkaan.

Kaste joka yön jälkeen kastelee maan.
Pisarat kukan lehdellä, johon auringon säteet osuvat, ovat kuin helmiä.
Joka helmen löytää se onnen löytää.

Sirja 2003

Elämä on etsimistä, onnea ja löytämistä.

Onnen löytää vain kun sen joskus kadottaa.

Ihminen on ajoittain onnellinen, aivan pienistä asioista
linnun laulusta, sateenkaaren näkemisestä
myös saunan jälkeen

puhtaiden lakanoiden välissä ei tarvitse tehdä mitään vain olla
onnellinen, tyytyväinen ja levollinen.

Onni on oivaltaa, onni on tavoittaa pienen ihmisen.

En ole yksin tässä maailmassa

Kaikki haluavat olla toisen ihmisen kanssa.

Jotkut etsivät onnellisuutta luojusta, jonka kaikkeus on rajaton.

Ilo on hengen hedelmä,

Ilman iloa ei myöskään ole onnea.

Sirja 2003

Ilo

Naurun helinää
suuri kukkiva niitty
kupliva tunne

Viha

Pimeä pilvi
ukkosenko jyrinää
salaman isku

Suru

Tihkuva sade
vesipisara tippuu
sydämen tulva

Onni

Sointuva laulu
keltainen karamelli
maistuu hyvältä

Pelko

Merensuolainen
kuivan heinän rahinaa
vaalea usva

Rakkaus

Suklainen tuoksu
hyppivä heinäsiirkka
musiikin ääni

Kaipaus

Väri sininen
se väreilevä tuuli
kyynelpisara

Tia

Ajan tila levittäytyy ympärilläni harmaana mattona

jolle ei näy loppua
se tukahduttaa kaiken alleen
ja peittää orastavat siemenet hiekkaan
mikään ei voi piiloutua sen kuristavalta otteelta
se vangitsee kaiken liikkeen
ja pirstoo yhteydet
levittää katkeruuden myrkkyä
ilkkuu auringolle
soittaa mustaa yksitoikkoista säveltä
elämän reunalla

SatuMarja Kurru

Kesä tulee

ja minä saan levätä
ja uida
ehkä kalastaakin
Minne lintusen tie menee
Kuljen elämän tietä
joskus peloissanikin
Elämä on kamppailua
kaikki eivät voi voittaa
Lentävän lintusen laulua
kunpa osaisi rakastaa ja rakentaa
Kaitaa polkua

yhä syvemmälle elämään suistua
ja sitten laulajana näyttämöltä
poistua

S.R. -91

Tapetti repeilee
kuin minun elämäni
Joku kotiin menee
mutta ei minun sydämeeni
ei
ei koskaan kukaan, milloinkaan

S.R. -91

Tätä tuli taloon,
tämännäköinen, kuin ufo,
- antaa laulaa, nauraa, itkeä....
Tätällä on lupa eiliseen
huomiseen.
Kuka kuuluu tähän päivää?!
Anna Täten mennä pimeään
komeroon,
ota peili, katso siellä on
kaunis, aikuinen nainen,
sinä ja sinun elämäsi.
Ota kiinni siitä.

L.P

Värikyniä

ja paperia
luki
toivomuslistassa
jonka jätin
potkukelkan päälle
illan suussa

se oli siinä aamullakin
lumihiihtaleiden peitossa
vähän hävetti

iso tyttö ja uskoi tonttuihin

Tuula H

Unikammo

Möngin aamulla pöydän alta, tavalliseen tapaan siis, mutta jokin tuntui muuttuneen.

Avattuani aamun ensisilmät ja laitettuani lasit tulvi tuo tunne yhä vain voimakkaampana.

Pöytä oli siirretty, ilman tahtoani tai pyyntöäni, samoin neljä vienna-sarjan tuolia vastakkaiselle seinälle.

En tarkoita tällä, että huoneen toiseen syrjään, vaan ne oli tarkoin aseteltu seinälle tarkkaan, siistiin muodostelmaan.

Oli kuin olisin kävellyt seinällä, mikä olikin totta jos olisin olettanut asian olevan siinä vaiheessa sillä tolalla, siis että minun järjestystäni huonekunnassani oli muutettu. Näin ajattelin hetken rauhoituttuani asian olevan.

Hypähdin. Mätkähdin lapaluuni lyöden takaisin lattiaan, tai nythän sen jo tiedämme, seinään.

Minulle olisi käynyt kivuliaammin. Ja olisin saanut suurempia vahinkoja jos olisin uskaltanut käyttää roisimpia otteita.

Pohdin – tai minkä hämmennykseltäni kykenin, yritin pohtia, ja kun olin tarpeeksi tyyntynyt ja totutellut uuteen olomuotooni, saatoin ymmärtää tapahtuneen vain yhden vaihtoehdon: se kamalin uneni oli toteutunut nukahdettuani – minä olin muuttunut tauluksi, omaksi kuvakseni.

Pyristelin hereille, vaan aina minut jokin voima tempaisi raameihini. Huokasin ja mietin ja oikeastaan täältä taulun paikalta katsottuani huomasin kotini kurjan jaman. Niin, se oli vanhempieni vanhoista epämuodikkaista huonekaluista ja tee-se-itse – halpahallien poistopäiviltä haalittu laimea ja perusepäonnistujan huoneisto. Vuokrahuone, kylppäri ja kyökki.

Ja asiat vain mutkistuisivat, sillä siinä riippuessani keittiön seinällä tuli minun nälkä.

Jääkapille olisi pitkä matka.

En aiemmin ajatellut taulujen ja kuviin vangittujen hetken hahmojen elämää niiden jähmettyneisyyden ulkopuolella. Kyllähän kirjallisuudessakin yksi omenavarkaus muuttaa koko luomakunnan suunnan ja juonen. Jotkut elokuvatkin, varsinkin italialaiset, tapahtuvat kokonaan ruokapöydässä ja aterian aikana. Siispä – jos olisin ollut Amsterdamin kansallismuseossa Vincentin perunoita syömässä: mitä olisi jäänyt – potut olisivat hiljalleen häipyneet – mutta miten? Olisiko jäljelle jäänyt vain tyhjä canvas ja mullan sotkut, sormenjäljet. Kuitenkin yritin. Roikuin elementtisaumaan iskettyssä naulassa, joten oli helppo lengotella itsensä irti. Polvien jysähdys todisti olemassaoloni, nostin pääni ja löin sen pöydän reunaan.

Tässä minun aseeni – kasvava kuhmunpahkura ja mustelmaiset polvet – olin nähnyt unta tauluna heräämisestä ja herännyt kivuliaaseen totuuteen unestani. Nyt hereillä katsoin mykkiä tauluja seinilläni. Ei niillä näyttänyt olevan tunteita – edes nälän tunnetta.

Ne ovat kaikki itsestäni maalaamiani omiakuvia. Vasta käytyäni kauempana itseäni tapaamassa olin ymmärtänyt mitä tahdon – tavallista harmaata, okraa, perunanväriä, jalat oman pöydän alle, omat, ja oma pää. Kylppäriin peili hymyilee joskus takaisin, nykyisin useammin kuin ennen.

T

Ostosmatkoilla kotiportilta aina Hakaniemen torille asti

Virkkaan veitsiä, kudon kuppiloita, virkkaan veitsiä, kudon kuppiloita... Alan tulla mökkihöperöksi. Viikkoon en ole jalallani astunut ulos. Kuu kulkee kulkuaan ja mereltä nousee usvaa, joka höyryttää Uspenskin kaikki sipulit.

Uskallan ilmaan, uskallan peltiromun keskelle, uskallan ihmisvirtaan. Kukaan noista lähitulevaisuuden vastaantulijoista ei tunnista siviilirohkeuttani. Ovi auki, puiset rappuset alas. Toinen ovi auki, kiviset rappuset alas. Nojaan valkoiseen puuhun. Tutustun ympäristööni. Heti minä sen näen: Vanhan mallin pihakeinua ei enää ole. Ensimmäinen ajatus: 'Vuonna 2000 kesällä siinä ei voi tirkistellä puiden latvustojen kautta kotitaivaalle'. Toinen ajatus: 'Linnut visertävät ja sireenit tuoksuvat siitä huolimatta'.

– Riihimäki seuraava!

Muistan lapsuuden leikin, missä konduktöörin virka oli niitä halutuimpia. Matkustajat saivat istua keinusissa vastakkain. Hän määräsi vauhdin ja aseman. Hän tarkasti piletit huolellisesti ja tärkeän näköisenä. – Kouvola, matkustajia pyydetään poistumaan vaunusta, sillä tämä juna kuljetetaan käänköpaikalle!

Naapurin raidallinen kissa viuhahtaa ohitseni ja palauttaa minut tähän hetkeen. Todellakin, entinen pihakeinu on vainaja. Turhaan ei Jussi hakannut sen puolimätiä, harmaantuneita osia palikkakasaksi. Huomaan seisovani kuin lumiukko pihalla ja minua alkaa naurattaa. Sitten alkaa vihoviimeinen meuhkaus avaimien, bussikorttien ja vähien varojen kanssa. Lapset suuren hevostastanjan alta ovat varmaankin päivänokosilla, koirapuistostakin kuuluu vain pieni, mutta sitäkin terhakkaampi haukku. Olen valmis.

Nousen Sturenkadulla Ykkösen ratikkaan. Nyt ne ovat lähes aina lyhyitä vaunuja. Tietää sitä, että keskiovesta ei saa mennä sisään, ainakaan virallisesti. Siksi yritän parkkeerata itseni takaoven kohdalle. Siinä on myös muutama ammattikoululainen. He ovat positiivisenoloisia nuoria. Avoin lehti tulevaisuuteen.

Hesarilta ostan itselleni suuret ja pitkät, tummansiniset villakalsarit. Hiisi

vieköön kaikki pakkaset! Jussille ostan yllätyslähjäksi grafiitinharmaat sukat, *koko 46*. Istun kaupan jakkaralle vetämään henkeä paljosta puhumisesta. Siinä ikäiseni miesmyyjäkin on tarinaniskijäsukua ja myös alan ammattilaisuutta riittää, sillä lähestulkoon huomaamattani hän saa vongatuksi tähtikassiini shakkiruutuisen, villahtavan puseron.

Ei silti, tuumaan suunnistaessani Kaarlenkadun baariin, olisin tuonkin valuutan voinut tuhota huomattavasti huonomminkin.

Olen nähnyt tämän kepappi- ja keppanapaarin ratikan ikkunasta. Mikä hän on naisiaan tai miehiään, pian selviää. Tumma nuorimies tuijottelee televisiota baaritiskin takana. Olen läkähdyksissä ja soluni huutavat nestettä. Vichy.

Eipä ole muita. Koetan suomella, sitten minimaalisella venäjällä, varsinainen kielilläpuhuja kun kerran olen. Englanti tärppää. Saan mieheltä ongituksi, että hän on Kairosta syntyään. Leuhkaisen Tangerin eksoottisista kokemuksistani. Turhaan, mies ei reagoi. Käy ilmi, että Tanger ei ole heille ollenkaan Tanger vaan jotain ihan muuta. Sanan alku TA on oikein, mutta sitä pitää painottaa vahvasti. Vahva, väkevä, välähtää Turkinpippuri ja sitten unohdankin, miten loppuosa menee.

Tanga. Se saattaa hyvinkin olla Tanga. Villahousukassini jää faaraoiden jälkeläisten keitaaseen. Tarjoilija ulvoo ulko-ovella perääni. Thank you! Kelaan ratikkapysäkillä pikkukeitaan tapahtumia ja olen oikeastaan hyvilläni. Tämä Sinuhe osasi vedellä oikeista kultalangoista minulle jutustellessaan. Ei, en ollenkaan ole lihava. Juuri sopiva, sellainen kuin oikean naisen tuleekin olla. Tangerissa ihastuin nuorena arabeihin ja shjellaboihin ja whiskyyn ja kameleihin ja Atlantilta tuleviin aaltoihin. Ei, minähän olen nuori, en vanha ainakaan, juuri sopiva. Kolmonen kolisee *kiskoja* pitkin kun hyräilen savunhämyistä musiikkia "As time goes by" elokuvasta Casablanca. Mustavalkoiset pianonkoskettimet, samettista mustavalkoista kaikki.

Kirkonkellot, kellokukka, Erica. Talvisodan marssilaulu. Yksi niistä monista. Kuusikymmentä vuotta aikakonetta taakse päin. Tulen tapaamaan Ruusuristiritarin. En aavista mitään sellaista kun 93-vuotias, teräväpäinen isomummo naureskelee minulle maailman hulluutta.

– Minä olen löysännyt jonninjoutavista säännöistä. Mitäs sitä pingottamaan, hän kuittaa jälkeeni, kun nousen Maxin rullaportailta toiseen kerrokseen.

Mister Minit. Teetän kotiavaimen kadonneen vara-avaimen tilalle. Olen naama peruslukemilla, sillä kuvittelen näin olevan tapa tämänkaltaisessa tilanteessa. 27 markkaa, sikahinta. Nyt naamani on perusvekeillä luonnostaan. Ei muuta kuin alas rullailemaan. Kalliita baskereita en viitsi edes vilkaista. Nopat alkavat olla vähissä.

Katutasolla työntelen nimensä veroisia MAXI-kärryjä elintarvikeosastolla ja jo kilometrin etsimisen jälkeen teen havainnon haluamastani Weetabix-pakkauksesta. Tietenkin ylimmällä hyllyllä. Etualalla olevat paketit on jo varpistettu erikokoisten ja erinäköisten asiakkaiden kärryihin. Maxi, Elannon salanimi! Eikä edes sateenvarjoa mukana kädenjatkeeksi! Kiroilen hiljaa kunnes pitkä miesmyyjä säntää apuihin. Hänen palvelualltiutensa tekee minuun suuren vaikutuksen. Sen

kunniaksi heitän tyhjyyttään kurnivaan kÄrrynmahalaukkuun vielä ennen kokeilemattoman ruisnÄkkÄrin.

Kassalla pyörin kuin entinen balettitanssiija, kun en tiedÄ, miten saan ostokset, miten taas rahapussini tuosta jÄttikÄrrynpyörÄstä, enkÄ itsekÄän ole enÄÄ mikÄän eilisen teeren keijukainen. Tosin balettia ehdin tanssia melkein vuoden siinä 6-vuotiaana, jonka jÄlkeen klassisen baletin opettaja vaihtoi maata – miksiköhän.

TÄmän "kaikkien Äitien suurimman ostosretken" huippuhetki on se, kun hyvÄllÄ omalla tunnolla tilaan Light Coca-Colaa jÄillÄ - ja iso sellainen! Purjehdin ostoskassieni ja juomieni kanssa taiteillen ikkunaan päin olevalle penkille. Ihmissassa virtaa kuin akvaariojoessa aivoissaan enemmän tai vähemmän harmaita aivosoluja: Ylikuumentuneita, huurteisia tai siltÄ väliltÄ Bongaani Yksilön: Veteraani sivuprofiilissa, huomiota herÄttÄvän suuri punaruusu napinlÄvessä. Hän askeltaa tänne USA:n huomenlahjalle Suomeen. Vanha sotaratsu nelistÄÄ suoraan Minun Pöytäni. Aivan näin läheistä tuttavuutta en olisi mahdottoman paljon toivonut, sillä arvaan päivän epistolatekstin olevan pitkän. Vaistoan sen heti LentÄjä-Ässän nenän asennosta, ei tarvitse lukea hänen kÄtensä elÄmänviivoja.

TÄmä elÄmän eliksiiri rysÄyttÄÄ kukkuraisen tarjottimensa viereeni. Jos hän edes katsoo minuun, hän tekee sen kuin ottaisi roskan pois silmästÄän. Edelleen tÄmä Punainen Paroni alkaa työstÄÄ lounastaan. Ranskalaiset hän kaataa kÄttelyssä tarjottimelle hujan hajan ilmeisesti itselleen omaksuneensa tyyliin à la Mc Donald's. Siinä saavat kyytiÄ myös juustopurilaiset ja lihapurilaiset ja erilaiset juomat. Vasta nyt hän katsoo ylevÄsti yleisönsÄ. Jopa minÄ saan hänen armoltaan lähituijotuksen. Ilmeisesti minulla on pakkokuunteluun sopivan uhrin habitus, sillä tekstiÄ alkaa suoltaa minun suuntaani kuin paremmassakin konekivÄÄritulituksessa.

HÄnellÄ on ÄrrÄvika vähän kuin erÄällä toisellakin --suurtaistelijalla - kaikella kunnioituksella! Alussa yritän ottaa kiinnostuneen ja miksei arvostavankin asenteen, vaikka pahinta pelkÄän. Lapsesta asti olen saanut kuulla niin tuhannet ja tuhannet virrenveisuut Kollaani kestÄmisestä. Se on hienoa, se on upeaa, mutta ei sitä koko ikÄÄnsÄ jaksaa kuunnella ja keneltÄ tahansa ja miten tahansa saarnattuna. Koko ajan on tuntenut suurta syyllisyyttÄ, kun ei itse ollut mukana. Miten olisi voinut olla, kun ei ollut edes syntynyt? JÄlleensyntyminen Äänisen aalloista on sitten jo ihan toinen tarina.

– Messersschmittillä tuhosin kaikki kentät sirpalepommeilla.

TÄmä lause toistuu ylitse muiden aivan kuin "halleluja" herÄtysjuhlien kesÄteltassa. Koneet pitÄvät selkÄydintÄni kiitoratanaan, pommit paukkuvat, sirpaleet sinkoilevat. Hakaniementorin kulmassa on Neuvostoliiton huomenlahja Suomelle, sosialistisella realismityylillä luotu suuri patsas. Joskus olen tuumaillut, ettÄ pistän tikkitakin päälle, vyötän sen paksulla pyykkinarulla, panen pärekoriin kaksitoista isoa kaalia, otan oksan kaatopaikalta, pistän oksan nokkaan pahvijulisteeseen, johon kirjoitan venÄjäksi: 'Yksi kaali viisi ruplaa.' Seison patsaan juurella lapasiani yhteen hakaten ja mieluummin sataa jalkarÄttien kokoisia räntÄhiutaleita. Jussi ottaa valokuvan, lähetän sen New Yorkin Rochesteriin aitoamerikkalaiselle kuusikymppiselle naisopettajalle. Hän on nimittÄin kirjeenvaihtotoverini ja on välillä huolissaan Suomen oloista. HyvÄÄ Joulua Teillekin! Niin minÄ teen.

Herra Messersschmitt on siis pommittanut hajalle lähestulkoon kaikki Neuvostoliiton lentokentät sirpalepommeilla. Sanojensa vakuudeksi hän kастaa ranskanperunan verenväriseen ketsuppiin. Näin hän imee lisää potkua kertomuksilleen. Viiden pöydän takana jo tiedetään, että hän se on varsinainen Lentäjä-Ässä ja Punaistakin Paronia verisempi. Milloin hän ei ollut lentotehtävissä, hän teki monta lentäjän roolia Hollywoodissa, eri taiteilijanimillä tietenkin, koska tehtävät olivat salaisia, eikä kukaan saanut päästä hänen jäljilleen.

Vanhaa, mutta tarmokasta lentäjää ei kiinnosta piirunkaan vertaa, että myös oma isäni taisteli maamme itsenäisyydestä etulinjoilla. Jos jotakin yritän, jyrää hän kaikin käytettävissä olevin taisteluasein sanojeni ylitse. Viereisen pöydän kiinnostuneelle - on ilmeisesti psykiatri -taistelija kuittaa yhtäkkiä, että hän ei vaatimattomuuttaan voi kertoa sotakirjailijanimeään, hän haluaa olla kaikessa rauhassa, muilta huomaamatta, in cognito. Tosin Marsalkka Mannerheim oli hänen paras ystävänsä, mutta mitäpä noista. Sen verran sentään, että hän on ainut maailmassa, joka on saanut neljä Mannerheim-ristiä rintaansa.

Siinä ikäiseni ikkunapöydän nainen ihmettelee, onko taistelulentäjällä muuta kuin sota, vaikka me kaikki heitä veteraaneja syystä kunnioitammekin. Lentäjä putoaa hetkeksi kuin toiseen maailmaan. On, on, tietysti on harrastuksia. Aloitetaanpa vaikka öljyvärimalauksesta. Hän hallitsee vaativimmankin tekniikan aivan yhtä helposti kuin aamupuuronsa söisi.

Tässä vaiheessa lentäjä hallitsee näyttämönsä eikä hän enää tarvitse minua, kenttäharmaata kuulijaansa. Sitkeästi pidän poteroni. Lentokentät räjähtelevät, kun hän haukkaa hampurilaisiaan. Stuka tekee rohkeita alassyöksyjä. Hän on väsymätön. Reippain marssiaskelin vanha haukka poistuu Hakaniemen katuvinään. Mielengalleriaani syöpyy sivuprofiilireliefi onnellisesta taistelulentäjistä kukka napinlävessä kulkemassa kohti seuraavaa vuosituhatta.

Helisyttelen mukissani jo pieniksi sulaneita jäähippusia. Olen väsynyt ja enkelten kuoro laulaa päässäni rauhoittavasti "En etsi valtaa loistoa". Jääpalat pyörivät silmissäni. Näen isäni hiihtävän hiljaisessa metsässä valkoisessa lumipuvussa. Hän ei ole yksin. Hän on yksi heistä kaikista. Pienen kyläkirkon kellot soittavat joulurauhaa.

Liisa-Mari Varis-Tainio

Raha ratkaisee

Olen saanut vähän säästöön rahaa. Tilillä on jo 1524 markkaa. Tänään on ahdistava päivä. Tekisi mieli ostaa jauhelihaa, mutta makaronipannu tietää taas kahdenkymppin säästöä. Se on 1544 markkaa. Sukkahousut ovat risaiset, mutta housujen alla pidettynä kyllä välttävät vielä.

Tämä harmaa hiljaisuus... luikertelee jonnekin maksan tienoille ja päähän... on kallis aika soittaa, mutta maksa ei kestä tätä hiljaisuutta... jos kastaisin kukat... ne kuolevat ne hukkuvat...täytyy soittaa... ei, keitän teetä. Se on halvempaa kuin

kahvi...kahvi panee sitä paitsi hiljaisuuden luikertelemaan sisuksiini...olen huomannut, että kahvista tulee haluja...kerrankin ajattelin ostaa 89 markkaa maksavat villasukkahousut ...tämä hiljaisuus... nyt soitan Marjalle... Marja ei vastaa... paniikin tunne... Ainolla vastaa puhelinvastaaja... taas meni 47 penniä hukkaan... nyt rauhoitunut... Sanna vastaa ainakin... No hei (on täydessä kännissä, rahojaan tuhlaa) ajaa, Jukka on siellä, en sitten puhu kauempaa. Voikaa hyvin vaan ...paniikki paniikki ...hiljaisuus näkyy ...se on harmaa käärme, monta harmaata käärmettä... ota pankkikirja laukusta... 1524 markkaa, sanoo saldo ...käärmeet luikertelevat...

Sukkia, sukkaa, täällä on sukkaa, rauhallista valoisaa musiikkia soi. Toinen toistaan kauniimpia sukkaa. stan tuollaiset siniset polvisukat, joissa on pieniä valkoisia lampaita. Kahdet vaaleanpunaiset polvisukat, joissa on kukkia. Satin secret laihduttajasukkahousut, ihanat kiiltävät ehjät. Kahdet mustat pitsisukkahousut. Taas polvisukkien luo. Nallesukat nallesukat, ostan vihreät ja keltaiset nallesukat. Raappasukat, tosi lämpimän näköiset, mustat, oranssit ja valkoiset. Ruskeita sukka housuja lounasajan tilaisuuksiin, viidet. Sukkahousut, joissa on nilkan yläpuolella koketti kuvio ja pieni kukka. Mustia stay up sukkaa, tosi käteviä ja seksikkäitä. Saumasukat, kahdet ja niihin liivit, oikein nätit mustat, joissa on pitsiä. Vielä eri kokoisia polvisukkaa ripottelukäyttöön.

Ripottelen niitä tielle, kun tulen ostoskeskuksesta. Joku köyhä voi niistä ilostua kovastikin.

Marketta Merikanto